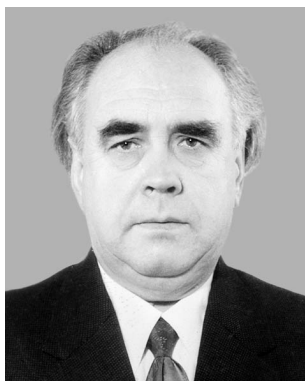

А. М. Дяченко

Максимейко Олексій Іванович

МАКСИМЕЙКО Олексій Іванович (26. 05. 1921, с. Снітин, нині Лубен. р-ну Полтав. обл. – 17. 03. 2010, там само) – поет. Член НСПУ (1978). Учасник 2-ї світової війни. Бойові нагороди. Закін. Київський університет (1951). Працював ред. у ж. «Колгоспник України» та «Радянська школа» (Київ). Розпочав друкуватися в армій. пресі у роки війни. Основна тематика творів – героїка і трагедійність 2-ї світової війни, праця земляків-хліборобів, пам'ять бойових і твор. побратимів, природа рідного Посулля, особливості твор. процесу, кохання. Поезіям М. властиві глибокий ліризм, щирість і доброта, мужність, а також правдива, гостра й актуал. проблемність, характерна образність, своєрідна, часом нетрадиц. лексика, пошук і відбір найточніших худож. зображувал. засобів, бездоганна ритміка, свіжа рима. Окремі твори перекладені рос., білорус., осетин. та чувас. мовами.

Основні твори

Суцвіття. 1965 (співавт.); У пламені літ. 1972; Петрусь. 1972; Відлуння часу. 1981; Солдатською ходою. 1986; Наперекір долі. 1990; Весни у березових сережках. 1991; Колосок на вітрах. 1994; Всупереч літам. 1995; Росою травневою вмитий. 1996; А юність на Ельбі лишилась. 1997; Оранта. 1999; Дивишся з фото на мене. 2000; Сула, як пісня. 2001; Обезсмертив. 2002; Сторінки юності. 2002; Одкровення. 2002; Мизинівка. 2003 (усі – Київ).

Рекомендована література

1. Лагода В. Про співучого мого однополчанина // Максимейко О. Відлуння часу. К., 1981;
2. Міщенко Д. Олексі Максимейку – 80 // ЛУ. 2001, 31 трав.

Бібліографічний опис:

Максимейко Олексій Іванович / А. М. Дяченко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2017. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-60856>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).